

Méhészeti Közlöny

AZ ERDÉLYRÉSZI MÉHÉSZ-EGYLET SZAKLAPJA

Megjelenik minden hó 1-én és 15-én.

Előfizetési ár egy évre 2 frt, félévre 1 frt.

<p>A méhészetre vonatkozó közlemények a „Méhészeti Közlöny“ szerkesztőségéhez czimzendők. Kolozsvár, (Belmagyarutca 2. sz.)</p>	<p>Rendes tagok 2 frt, körli tagok 1 frto fizetnek, melyért a „Méhészeti Közlöny“-t ingyen kapják.</p>
---	--

Kéziratok nem adatnak vissza.

Akác- és eperfák érdekében.

Kolozsvárt, 1892. jul. 6.

Tekintetes szerkesztő úr!

»Méhészeti Közlöny« becses lapjok ez évi 13-ik számának 180-ik oldalán, »Levél a szerkesztőhöz« czimű czikkre sziveskedjék megengedni néhány sorban elmondanom igénytelen észrevételeimet.

Abban, hogy földmívelési ministeriumunk minden jóraival ügyet, mely hazánk gyarapodását előremozdítja, teljes készséggel támogat: mindnyájan meg lehetünk nyugodva, s abban is főképpen hogy egyik hasznos ügyet korántsem pártolhat más szintén hasznos ügy kárára, hanyatlására. A kormány felette áll a mindennapi élet helytelen szokásán, midőn számtalanok a maguk javát mások kárával is gyarapítani óhajtják. Nem így tesz kormányunk, midőn az »Eperfa« nagyban való tenyésztése iránt intézkedik, hogy még »a meglevő Akáczfákat is kivágassa« a nemes, a hasznos »Méhészet« nagy kárára akkor, midőn hazánk egyetemes fölvirágzására, gyorsan való gyarapodására vasmarokkal, de szeretettel teljes szívvel ragad meg minden alkalmat. E szerint az eperfák nagyban való tenyésztésével egyszersmind az akáczfák tenyésztését is kívánia kell, hogy minden vidéken a helyi viszonyok szerint legyenek akác-, eper- és gyümölcsfák ültetve: süppedékes, szakadásos dombok, magaslatok megkötésére akác-erdőcskék növekedjenek; községi s országutak szélceit fölváltva, eper-, akác- és gyümölcsfák,

valamint a kaszálók s közös legelők széleit is ilyen fák szegélyez-
zék. A nagybirtokosok pedig termő, nagy földlapályaikat szak-
üzemük szerénti fákkal szegélyezhetik körül. Ha egész Veszprém-
vármegye így intézkedik minden helységében, t. Orbán Pál test-
vérünknek lehet-e kifogása méhésztünk jövője iránt?

A virágzó akácza mellett vegyük védelmünk alá az eperfát
is! Az első a mézipart míg csupán gyarapodni segíti: a második
a selyemipar egyedüli forrása; s ha e fával helyegek kopár,
azonban védett oldalait is, melyek legelőknél sem valók, eper s
valamely más gyümölcsöt termő fákkal ültetjük be: ritkás árnyé-
kuk alatt a gypeszárú vergődik s szorgalommal áldott méhecs-
kéink számára virul. Így mindnyájunk jólétére a két ipar egymást
támogatva, édes hazánk virulatnak indul. Ezekhez még vegyük azt
is, hogy kormányunk hazánk általános gyümölcsészetét üdvös in-
tézkedéseivel nemsokára lehető legmagasabb fokra emelni igyeckszik;
e mellett bizonyít az, hogy már ez évben is 405,000 gyümölcsfa-
csemétét és 47,000 oltóvesszőt osztott ki hazánkban ingyen. A
viruló gyümölcsfák ily rohamos szaporodásával pedig méziparunk
mindig csak emelkedhetik, s így a minden tekintetben kecsgető
jövőben megnyughatunk.

Hogy pedig Veszprém városa utcáit felváltva, nem eper-
és virágzó akácfákkal, hanem gömbakácokkal ültette be: ezt
talán nemcsak ama fák tetszetős alakjáért tette, hanem azért, hogy
a minden tavaszszali fanyírást is meggazdálkodhassa, s e mellett a
hideg télen a verebeken kívül a zordonabb szabadból a városba
költözött sármányoknak is melegebb szállások lehessen, sőt talán
még arra is gondolhattak, hogy sem a város utcáin levő akác
virágai mézélésre, sem pedig az eperfák levelei nem oly tiszták,
mint a szabadban levőkéi, ezektől sem a méhivadék, sem pedig a
selyemhernyó betegséget nem kaphat. Az én óvatosságom azonban
ily szélsőségig nem megy, sőt én is a mellett szavazok, hogy ha-
zánk minden helységének utcái helyi körülmények szerint
vagy csupán csak eper-, vagy akác, vagy pedig főlváltva mindkét
féle fával volnának ültetendők.

A mi pedig az idei »Vándorgyűlés« az akácfák kivágása
elleni óvástétel körüli értekezését illeti: telyesen szükségtelennek
tartom, miután arról szóló hivatalos kormányi rendelet ez ideig

tudtunkkal sehová sem küldetett hazánkban, s a föntebb előadott okokért sohá nem is küldhet.

A többek között azonban arról is lehetne értekezni, hogy mily módon lehetne az eddigi méhészetet a selymészettel egyidejűleg úzni haszonnal egész hazánkban akkor, midőn a beruházás aránylag kevés költségbe kerül, s e mellett a szegényebb községek s egyesek részére kormányunk ad eperfa-csemetéket és selyemlepké-tojásokat ingyen, sőt hihető, hogy még ennél is többet fog tenni: oktatásra a leghelyesebb gyakorlati alapon nyugvó nyomtatott utasítást oszt ki, mely szerint a kísérletek biztos eredménnyhez juttathassák a kezdőket; és kormányunk azzal tenne még többet, hogy a »Kertészeti vándor-tanár«-ral a műveleteket mindenfelé honunkban megfigyelteti s a fogyatkozásokat közbenjárásával s gyakorlatos tanításával hozatja helyre. Ilyen szerűn kell minden dolgainkról értekeznünk s tennünk is minél gyorsabban: hajlékainkat, kerteinket, méheseinket, selymeseinket, egész gazdaságunkat és mindenféle ipárunkat lehető legtisztább rendbe s minél jövedelmezőbbbe kell hoznunk közeledő vendégünk, szeretett édes hazánk s nemzetünk fennállásának *1000-dik év!* nagyszerű fogadására.

Veress Ferencz.

Mit tartunk a Neiszer-kaptár és kezelési mód felől?

(Folytatás.)

Vizsgáljuk hát meg az elméleti számítás próbakövén a Sötérféle kaptárt s kezelésmódot is! — Sötérféle kerete 24 cm magas és ugyanolyan széles is, tehát — ha ez külső mérete — belső területe $23^2 = 529$ □cm (míg a Neiszerféle $22.5 \times 25 = 562.5$ □cm), a Sötérféle kaptár egy-egy sorában lévén 9 keret, egy keretsorának térfogata $529 \times 9 \times 3.5 = 16663$ köbcm = 16.663 köbdm. (Neiszernél pedig a 10 keretes sor léptérfogata $562.5 \times 3.5 = 19687$ köbcm = 19.687 köbdm, a 13 keretes sornak léptérfogata pedig fentebbi számításunk szerint 25593 köbcm = 25.593 köbdm); de Sötérféle kaptárában a fiasítótér két sorból állván, az $2 \times 16663 = 33326$ köbcm = 33.326 köbdm, melyben azonban a tér magasságát megszakító keretléczek s léczközök miatt nem egy egységes, hanem két egymástól elkülönített költőfészek — egy-egy mindenik sorban — alakul, de nem egy-

szerre, hanem egymásután, — a másodikat t. i. csak akkor kezdik építeni a méhek, mikor az első már nem elég a családnak s a mézhordás még bőségesen folytatható.

Az egy-egy sorban alakítható függélyes tojásdad költőfészkek hosszát 23 cm-re tévén, vastagsága lehet $5 : 3 = 23 : x = 14$ cm és térfogata $14^2 \times 23 \times 0.5236 = 2360$ köbcm = 2.36 köbdm, melyben $2.36 \times 2500 = 5900$ fiatal méh kelhet ki egy fiasítási időszakban. E tojásdad költőfészkek terjed $140/35 = 4$ lépre, azaz 3 közbenső lép mind a két oldalára s a két szélsőnek belső oldalaira, egészben tehát ugyan 5 lépre, melyek közül azonban a két szélső csak félig van belepve. E 5 lépes fiasítótér léptérfogata tesz $5 \times 3.5 \times 23^2 = 9257$ köbcm = 9.257 köbdm, melyben 9257 méh férhet el. A tojásdad költőfészken kívül esik $9.257 - 2.369 = 6.897$ köbdm léptérfogat, melyben 6.8 kgrnyi élelemre való méz tárolható el. Az ilyen kis téren elférő méhcsalád azonban alig valamivel több, mint 1 kgr súlyu; ha körülbelől 2 kgrnyi súlyu volna, addig, míg a lépépítés a második sorra kerülne, az első sorban el nem férő, illetőleg az itteni építésnél felesleges méhek a külső munkára járnak ki, s ha van mit gyűjteni, az elkészült sejtiket rögtön megtöltik élelemmel s korlátozzák, vagy meg is akadályozzák az anya petézését; de munka közben a kiröpüléseken meg is fogynak, minek következtében a család szaporodása csak lassan haladhat előre. — Ha ennél is nagyobb rajt helyezünk ilyen kaptárba, az okvetlenül fekkmentes költőfészket fog alakítani, s a legnagyobb fekkmentes fészkek, mely ilyen lépeken alakulhatnak, lenne $3 : 5 = 23 : x = 38$ cm hosszú s 11 lépre terjedne; de ilyen nem alakítható Sötér kaptárában, mert egy-egy sorában csak 9 lép fér el. E 9 lépből kell kitelni a fészkekbeli s fedő lépeknek, a legnagyobb fekkmentes fészkek hossza lesz tehát a 8 lép által elfoglalt mélység, vagyis $8 \times 3.5 = 28$ cm. Ezen fiasítótér egyik sorában alakuló tojásdad költőfészkek kiterjed a 7 közbenső lép mind a két, s a két szélső lépnek belső oldalaira. A fiasítótér térfogata 16663 köbcm = 16.663 köbdm lévén, elfér benne körülbelől 2 kgrnyi méhcsalád, de ha a két keretsorban mind a két költőfészkek kiépül, kétszer ennyi. Az egy-egy keretsorban alakítható tojásdad költőfészkek térfogata lesz $17^2 \times 28 \times 0.5236 = 4236$ köbcm = 4.236 köbdm, melyben $4.236 \times 3500 = 10590$ fiasítás kelhet ki, tehát éppannyi, mint a Neiszer által megfigyelt esetben az egyleti

kaptárnak hosszú lépeire helyezett 2 kgnyi rajának esetében. Ha a Sötérféle kaptár két sorból álló fiasító részébe még nagyobb rajt helyezünk, vagy ha a benne lakó család már annyira megnépesedett, hogy a fiasítótér másik keretsorát is elfoglalja, ezen — az első sorbeli fészkeknek kiépülése s fiasítással meg élelemmel való megtelezése után — egy másik költőfészket fog alakítani ép úgy, mint az egyleti kaptárnak két sor félkeretes lépekkel felszerelt fiasító terébe helyezett raj, de csak akkor, mikor az építést mintegy vezetű anya ezen másik sorba leereszkedik. Ezért késik ily két keretsoros fiasítótérnek a kiépítése s marad gyakran az egész évszakon át csonkán, ha a későbbi mézhordás nem elég bőséges. Ilyen körülmények mindenesetre hátrányosak a méhcsalád népesedésére nézve. De ha a két fészkek csakugyan teljesen kiépül, akkor ennek köbtartalma $2 \cdot 4336 = 8472$ köbcm $= 8 \cdot 472$ köbdm s kikelhet benne fiasítási időszakonként $8 \cdot 472 \times 2500 = 21180$ fiatal méh, míg az egész fiasítótér lépközeiben 33326 méh férhetne el; tehát aránylag tulságos nagy, miért itt a gyűjtő munkás méhek is találnak férhelyet, a mi Sötér kaptárának előnyt ad az egyleti kaptárak fölött. A költőtérnek a két tojásdad fészken kívüli részecinek térfogata tesz $33 \cdot 326 - 8 \cdot 472 = 24 \cdot 854$ köbdmt, melybe a méhek éllelmükre 24·8 kgnyi mézet rakhatnak el. Sötér fiasítótérében tehát a költés körül aránylag igen sok lehet a méz s azért e lépek nagy részét is szükséges a fiasítás megszüntével kipergetni. Méznek van tehát elég hely, de nagyon valószínű, hogy kevés a méh, mely tele hordja, vagy talán eltérnek a méhek ily szabályellenes méretű kaptárban a természetükből folyó fészkeképítési szokásaiktól? — Nagyon érdekes és a méhészek köszönetét és elismerését érdemlő dolog lenne, ha Sötér úr e tekintetben elfogulatlan, alapos megfigyeléseket tenne s az eredményt megismeretné.

Midőn Sötér a fiasítótérnek teljes kiépítése s a családnak ebben lehető legnagyobb megnépesedése után a méztér megnyitása céljából a fiasítótért s vele az ott levő két költőfészket 1, 2, 3 vagy több pár léppel megszükiti, a fészkeket is okvetlenül megcsonkítja s a fiasítást ápoló méheknek több vagy kevesebb rendkívüli munkát okoz a költőfészkeknek új rendbhozatalával, a mi kétségen kívül a fiasítás fejlődésére is bizonyos hátráltatással jár.

Ilyenkor a következő időszakbeli fiasításnak mindenesetre csökkenie kell, s a család ennek folytán népességben is annál inkább hanyatlik, minél több pár léppel megcsönkultak a költőfészkek; mert a külső munkában fokozott mértékben tönkremenő munkás méhek nem pótolhatók a kellő mértékben. A méztér lépei annyival megzsaporodnak, a mennyivel a fiasítótérrei megfogytak s a szintén napról napra fogyó, de nem eléggé pótolható munkás méhek napról napra kevésbbé képesek az üres sejteket mézzel tele hordáni, míg új fiasítás kikelése folytán némileg meg nem szaporodnak. Ezért tart a méztér lépeinek telchordása Sötérnél oly sokáig, 5—8 és több napig, míg a nagy fiasítótérben egységes nagy fészkekben fejlődő család aránylag sokkal számosabb munkásai ezt oly gyorsan teszik, hogy jó hordáskor egy-két nap alatt is elvégzik azt, a mire Sötér ur 5—8 és több napig is kényelmesen várni tud.

E tekintetben hivatkozhatom Gergelyi Kálmán urnak a Méhészeti Lapok idei 3. számában a 48. oldalon foglalt méhzsongási tudósítására, mely szerint a mult (1891.) nyáron megszerzett négyes kaptárban, mely mindenik osztályában csak két-két sor egyleti egész (tehát 37 cm magas) keretekkel van felszerelve s különben egészen a Neiszer-rendszernek megfelelően szerkesztve, június 24-én óriási rajt helyezett el s Neiszer méhészkedési módja szerint kezelte. Ezen raj a beakasztott műsejtközfalakkal ellátott 20 dupla keretet 5—6 nap alatt kiépítette s $\frac{2}{3}$ részben mézzel is tele hordta. Két harmadáig alkalmasint azért, mert a tojásdad költőtészek fiasítása és az e körül betárolt virágpor az egyik lépsor felét megközelítő sejteit elfoglalta. Ezen 20 lép térfogata tesz $20 \times 3 \cdot 5 \times 22 \cdot 5 \times 36 = 56700$ köbcmt = 56·7 köbdmt, az ebben elférő méznek $\frac{2}{3}$ része kitesz $56 \cdot 7 \times \frac{2}{3} = 37 \cdot 8$ kgrmot. Ezen, a kaptár nagyságának megfelelő raj tehát Neiszer-rendszerű kaptárban, Neiszer módja szerint kezelve, a június 24-ikén tuli időben kiépítette 56·7 köbdmnyi térfogatu lépeit s még 37·8 kgr mézet is gyűjtött! Ez azután igazán szembetűnően bizonyítja, mennyire rossz a Neiszer-rendszer s minő önámítással vádolhatók a Neiszer-rendszer szerint méhészkedők!

Hanem Neiszer az ő megfigyeléseiből csakugyan téves következtetést vont le, midőn azt következtette, hogy ha 26—28 cmnél

magasabb keretet alkalmazna, a méhek nem építenék ki egy folytában egészen az aljáig, mincképpen folytán biztosan kipergetni sem lehetne, pedig csak aránylag nem elég erős rajok nem képesek azokat egy folytában kiépíteni, elég népes rajok kiépítik. Nagyobb térfogatu fiasítótérbe nagyobb népességű rajt vagy családot is kell helyezni, s ilyen nagyobb fiasítóban a lehető legnagyobb népességig fejlődött család a kellő időben aránylag nagyobb rajokat is ereszt. Így p. o. a francia 150—200 liternyi kaptárok óriási népei 4—6 kgnyi rajokat eresztenek, melyek 34—51 ezer méhből állanak.* Ezt teszi a nagyobb keret s a megfelelően nagyobb fiasítótér s ennek észszerű kezelése.

Régi dolgok.

Hogy Neiszer a három keretsoros vagy három emeletes egyleti kaptár belvilágát csak két egyen keretsorral szereltette fel, azt Sötér »Dathe-systemának« nevezi. Igaz, Dathe is csak két keretsort alkalmaz az ő kaptárában, de ez nem három, hanem négy félkeretes sornak felel meg, s Dathe kereteinek magassága két félkeretes sor magasságát foglalja el; míg a Neiszer-féle keret magassága csak $1\frac{1}{2}$ félkeretes sornak felel meg. Dathe keretét ezeken felül pedig főképen az jellemzi, hogy belvilágát magassága közepén egy lécz felezi s osztja két egyenlő félkeretre, úgy hogy a Dathe-keretek sorában nem létesülhet osztatlan, egységes függőleges irányu tojásdad költőfészkek; hanem két kisebb fckmentes, mely egymás alatt van elhelyezve s a középső léczek s ezek mellett mézzel telt sejtek által is egymástól elkülönítve, éppen úgy, mint a külön két sor félkeretes lépeken alakulók, a mi a család fejlődésére semmi előnnyel, de igen is hátránnyal jár. Ellenben a Neiszer-kaptár fiasítótérét képező keretsorban egy egységes, semmi idegen réteg által meg nem szakított nagy tojásdad költőfészkek alakul, a mi megint semmi tekintetben sem hátrányos, de igen is előnyös körülmény.

* Franciaországban a Dadant és a Layens-féle kaptárak vannak elterjedve. A Dadant-keret méretei $47 \times 30 = 1410$ cm, a Layens-keretéi pedig $41 \times 33 = 1353$ cm területtel. Ezek fölülről kezelhető ládákból állanak, melyekre a mézgyűjtő keretes szekrények felrakatnak, mint az amerikai és angol kaptárakban. Layens kaptárjai oly terjedelmes ládákból állanak, hogy azok mindenikében 18—20 keret foglalhat helyet, s így egy ilyen láda lépes térfogata 85—95 köbdm vagy liter, s azért nagyon nehéz, mind a mellett szeretik.

Neiszernek azon kezelési szabályára térvén, mely szerint »a költés fönt, a méz lent« helyezendő el, Sötér legelőször is ezen eszmét Dzierzonnak tulajdonítja, a ki már 1847-, majd megint 1857-ben a közönséges parasztkasok és a nagy tuskókaptárak czélszerűsítésére ugyanazt ajánlotta; de én azt hiszem, hogy ez nem baj, mert ha Dzierzon nem találta volna jónak, nem ajánlotta volna két ízben is mint javítást, illetőleg tökéletesbitést, valamint az sem baj, hogy az alul elhelyezett méztár lépei ép oly nagyok, mint a fiasítótérbe valók, mert a méhek szépen tele hordják.

(Folyt. köv.)

Neumann Samu.

Alakítsunk gyümölcs- és méhészeti fiókegyleteket.

Az 1868. évi t. cz. a gyümölcs és kertészet tanítását felvette a tanítani köteles tantárgyak közé; 1874-ben elrendeltetett a községi faiskolák felállítása országszerte. Az elsőnek 24, a másodiknak 17 évc, s tisztelet a kivételeknek, kivált falukon, (a városokról nem szólok), ma is messze távol állunk a törvény inteniója megett.

Tehát, hogy ne legyen úgy, mint volt régen, fogjunk hozzá a magasztos épület, az országunknak nagy gyümölcsös kertté alakításához s egyen-egyen és összesen tehetségünk szerint járuljunk egy-egy homokszemmel a nagy épület emeléséhez: alakítsunk gyümölcsészeti s a vele rokon méhészeti fiókegyleteket.

Nem mondhatjuk, hogy nincs pártfogónk, útmutatónk. Ott van a Kolozsvárt alakult erdélyrészi »Kertészeti Egyesület«, melynek kezdeményezői szaktekintélyek, — fenkölt szellemű földmivclésügyi Ministerünk pedig czélul tűzte ki úgy az egyesek, mint az egész ország jóllétének gyarapítását. Maga a miniszter jó példával ragyog előttünk és irányt ad, mert jól tudja, hogy a hol az anyagi jóllét nem hiányzik, ott az erkölcsök is felvirágznak s a mivcltség és tudomány kedves otthont találnak.

Bethlen András gróf, a fenkölt szellemű földmivclésügyi miniszter 1891. ápril havában maga kitűzte a gyümölcstenyésztés és haszonkertészet zászlóját. A II-ik biblia a »Gyümölcskertész« czimű szaklap elolvasás, sőt tanulmányozásra méltó kincsbánya, melynek

jeles szerkesztője Molnár István országos gyümölcsészeti biztos, a budapesti vinczellér képezde érdemes igazgatója.

A »Gyümölcskertész« 1. száma világos programot ad, a kinek pedig tudvágját ki nem elégíti, az aggodás nélkül fordulhat a derék szerkesztőhöz, ki a legelemibb dolgokból is, egész készséggel szolgál felvilágosítással külön levélben, a kérdések és feleletek rovatában, vagy a szerkesztői üzenetek között.

A »Gyümölcskertész« tanít, oktat s közelebb-közelebb visz a gyümölcsstenyésztés felkarolása, országosan eszkozlendő művelése által a célhoz igyekszik, hogy országunk egy szép gyümölcskertté, paradicsommá alakittassék át. Midőn a miniszter a nagy munkát, a gyümölcs tenyésztését országosan s ezzel milliókat érő alaptőkét teremteni tűzte ki célul, ugyan akkor (mivel minden község tartozik egy egész évre 1 forinton megrendelni) módot nyújtott, hogy papok, jegyzők és tanítók egy oly kulcs birtokába jussanak, melyet csak forgatni tudjanak, nem telik bele 15—20 év s a népnek ládája — nem számítva az erkölcsi gyarapodást, — tele lesz, ha nem is nagy bankóval, legalább apró koronával.

Hogy azonban a miniszternek az országot boldogító nagy munkáját megkönnyítsük, nagy horderejű magasztos vállalatában mi is támogassuk, azon legyünk, lelkész, jegyző és tanító urak, hogy nyerjük meg a magasztos ügynek a közbirtokosságot: alakítsunk minden 3—6 községben gyümölcsös méhészeti köröket, a melyek csoportosulva az erdélyi anyaegylet védő szárnyai alá, országunkat gyümölcs- és veteményes kertté alakítsuk és paradicsommá varázsoljuk.

Ha azt akarjuk, hogy munkánkat áldásdús siker koronázza, minden gyümölcs- és méhészeti kör igyekezzék, habár erkölcsi támogatásra is megnyerni a járási főszoigabiró és szoigabirókat — saját tapasztalatból mondom — akkor a munka sikere bizonyos.

Egyesült erővel minden nagy és nemes czált ki lehet vinni, az egyéni tehetség magasztosan érvényesül az egyetemesség elve felett.

Azon vidék, hol a társalkodási szellem nincs korlátozva, hol a társadalmi összetartás édes gyümölcsöket terem: szerencsés vidék. Az egyének, a tagok azon megnyugvásban részesülnek, hogy az eredmények tényezői ők valának.

Ha megvan az erős akarat a jónak és hasznosnak kivitelére, s hallgatunk a fennről jövő biztató szóra, a hol ha látják önzetlen törekvéseinket s hogy országunknak boldogítása forog szemünk előtt: nemcsak erkölcsi, de anyagi támogatásban is részesülhetünk.

Tömörüljünk tehát s ne engedjünk 24, illetve 17 évet ismét eredménytelenül lefolyni, akkor Wallensteinnal azt mondom: »A mi nem volt, még lehet!« Adja Isten!

M.-Nemegyhén, 1892. július 8-án.

Juhos Márton,
igazgató.

Vegyesek.

— *Kiállításunkról* Budapesten élénk érdeklődéssel irnak a külföldi lapok s nagy reményeket is fűznek ahhoz. — Jó ezt tudni, kedves méhésztársak, mert ennek tudata a kötelesség lerovására ösztönöz. Igenis, mert hazafiui kötelességünk, — kérjük ezt jól megszivlelni, — hazafiui kötelességünk a nemzetközi méhészkiallítás érdekében mindent megtenni, hogy az sikerében ne álljon a külföldi kiállítás megett. — Jöjjön tehát mindenki, a ki csak méhészkedik. Ne gondolja, hogy csekélység az, a mit ő ott bemutathat. Nem csekély semmi és nem kicsiny ott senki! — A jelentkezési idő már lejárában van, — de ma már tudhatja is kiki, hogy mit vihet a piacra, mit mutathat be a kiállításon. — Rajta tehát: tessék a még be nem küldött íveket minél előbb beszármaztatni az elnökséghez.

— *Mézértékesítés.* Ismételve kell tiszteletünk és elismerésünk adóját lerónunk Grand Miklós, a m. kir. orsz. méhészfelügyelő fáradhatlan buzgósága előtt. Mi nem vagyunk senkinek uszályhordozói, de a valódi érdemet mindig szeretjük méltányolni. — Grand addig, míg mi itthon napi fáradalmaink után kedves családi körünkben felüdülnék, bejárja Európát, hogy a magyar méznek piacot teremtsen. Hozzánk intézett soraiból értesülünk, hogy Berlint, Lipsét, Drezdát, Grossbranthaint, Friedlandot, Égert, Bayreuthot stb. stb. utazta be, hogy piacot biztosítson mézünknek. Az eredmény meglepő, mert 50 frtnyi ár mellett fogadott el ajánlatokat. Ez elég szép en gros ár! De most már rajtunk a sor, hogy ne kompromittáljuk az önzetlen férfit.

— *Műlép mézsejtekkel*, A B. V. a következő hirt közli: »Warstorf tudatja, hogy neki sikerült műlépeket teljesen tetszés szerinti mély mézsejtekkel készíteni, mi által az elzáró rácsozat feleslegessé lesz.« Irtunk már az új találmány készítőjéhez, hogy szerkesztőségünkhez küldjön be mutatványt, s ha felhívásunkat teljesíti, az eredményről sietni fogunk értesíteni t. olvasóinkat.

— *Megczukrosodott méz*. Szilágyságból írja Osváth barátunk, hogy a méz a sejtekben megczukrosodott s ennél fogva nehezen kipergethető. — A méz czukrosodás a méz jó sága mellett bizonyít. Nehezen pergethető ugyan ki, de ha kellő meleg helyen végezzük, sikerül, a nélkül, hogy a lép megtörnék. A tavali méz természetesen többnyire czukros. E jelenség nem a növényzetnek tulajdonítandó.

— *Jó viaszalvasztót* készít Máté D. Kolozsvárt. — Ennek leírását a jövő számban eszközöljük.

— A „*Képes Családi Lapok*“ az udvarnál. Abból az alkalmából, hogy a »Képes Családi Lapok« koronázási diszszámában Mária Valéria főherczegnőnek két bájos kis költeménye jelent meg sikerült magyar fordításban; a szerkesztőség az említett számot pompás diszkötésben a magas szerzőnőnek is megküldötte. Mária Valéria főherczegnő ama gyöngéd érdeklődést, melyet az irodalom iránt minden alkalommal tanusítani szokott — most az alábbi levélben nyilvánítja. »Dr. Murányi Armin budapesti h. ügyvéd és a Képes Családi Lapok felelős szerkesztője, Budapest, Nagykoronautcza 20. sz. Junius 19. 92. Igen tisztelt Szerkesztő úr! Mária Valéria Fenséges Főherczegnőnek küldött diszszáma a »Képes Családi Lapok«-nak megérkezett; s legfensőbb megbizásából, van szerencsém Önnek tisztelt Szerkesztő úr Ö Fenségének legmagasabb köszönetét kifejezhetni, valamint azt is, hogy Ö Fensége az egész lapot figyelmes átnézésre méltatta s fölötte legmagasabb jóváhagyását, tetszését előttem kifejezni is kegyeskedett. Minek utánna maradok igen tisztelt Szerkesztő úr igaz hive: Báró Vécsey Paulina.« A legmagasabb megalégedésnek e nemes hangu nyilvánítása újabb és nagyértékű bizonyítéka annak: hogy a »Képes Családi Lapok« feladatának magaslatán áll s nemes irányánál fogva a magyar olvasóközönség rokonszenvére és pártolására méltó.

— *Abend András, a VI. ker. méh. vándortanító* folyó július havi uti programja: július hó 11-én Maros-Vásárhelyt, 12-én Mező-Bándon, 13-án Mező-Sámsondon, 15-én Szász-Régenben, 17-én Vaján, 19-én Csokfalván és 20—21-én Nyárad-Szeredán tartandó előadásokat.

Pénztárnok nyugtázása.*)

I. Egyletünkbe belépett új tagok:		Gajzágó Antal (I.)	„	Alexa Miklós
		Gajzágó Tivadar	„	Bácskay Sámuel
		Gálfy Endre	„	Balogh Gergely
b) K ö r i tagok:		Id. Gödri Ferencz	„	Bárany Márton
Szánthó Lajos		Harmath Lajos	„	Bede Károly
Szatmári Jakab		Horatsik János	„	Bene Sándor
Székely Béla		Dr. Haller Károly	„	Benkő Ákos
Turcsa András		Kovács Ferencz	„	Benkő Benedek
Ulrich Márton		Kovácsics József	„	Benkő Lajos
Dr. Vajna Dániel		Magyary Sándor 1890., 1891., 1892.		Gróf Bethlen Sándor
Vályi Elek		özv. Nagy Tamásné 1890., 1891.		Bidermann Ferencz
Veress Ferencz (III.)		Nap László 1892.		Bihari Zsigmond
Veress Ferenczné		Németh Péter	„	Boér János (II.)
Vincez Albert		Neumann Samu	„	Bocsányz András
Wehrauch Mihály		Schilling Rezső	„	Boka József
Wiesner Miksa		Scultedy Istvánné	„	Brettschneider Henrik
Zoltán Károly		Schinkovich József 1892.		Budai János
Allamvasútak elemi iskola Kolozskara.		Szentgyörgyi István	„	Budai Lőrincz
II. Tagdíj fizettek:		Szilágyi Miklós 1889., 1890., 1892.		Burgya János
a) Rendes tagok:		Tamási János 1892.		Csuka Mátyás
Barabás Károly 1892.		Tauszik Alajos	„	Czetz Lukács
Bartha Miklós	„	Tichy Gyula	„	Deák Gerő
Bedőházy Pál	„	Vöröss Sándor	„	Dobos Joachim
Benkő Mihály	„	Wieder József	„	Dragos Sándor
Boér Sándor 1891., 1892.		Méhészegylet, Szilágycseh 1892.		Esztegar Antal
Ifj. Borbély János 1892.				Felföldi Elek
Borghetti Ferencz	„			Florian János
Campeanu Ilyés	„			Friedmann Albert
Dr. Csiki Victor	„	b) K ö r i tagok:		Gállfy Ferencz
Fadgyas Sándor	„	Aján Joachim		Göbölös Károly
Gábor Mihály	„	Aján Lukács		Govrik J. Gergely
				Gyórbíró Dániel
				Harmath Gerő

* Ezen rovatot t. tagtársaink saját érdekükben is figyelemmel kísérik sziveskedjenek.

Szerkesztésért felelős: **Turesányi Gyula.**

A méhész-egyleti rendes tagsági díj 2 frt, köri tagsági díj 1 frt. A tag ság díjak Gebhardt Döme méhész-egyleti pénztárnoknak küldendőek Kolozsvárt A tagsági díj fizetési kötelezettség 5 évig tart. (Alapszabály 4. §.)

Nyom. Gámán J. örök. Kolozsv.